

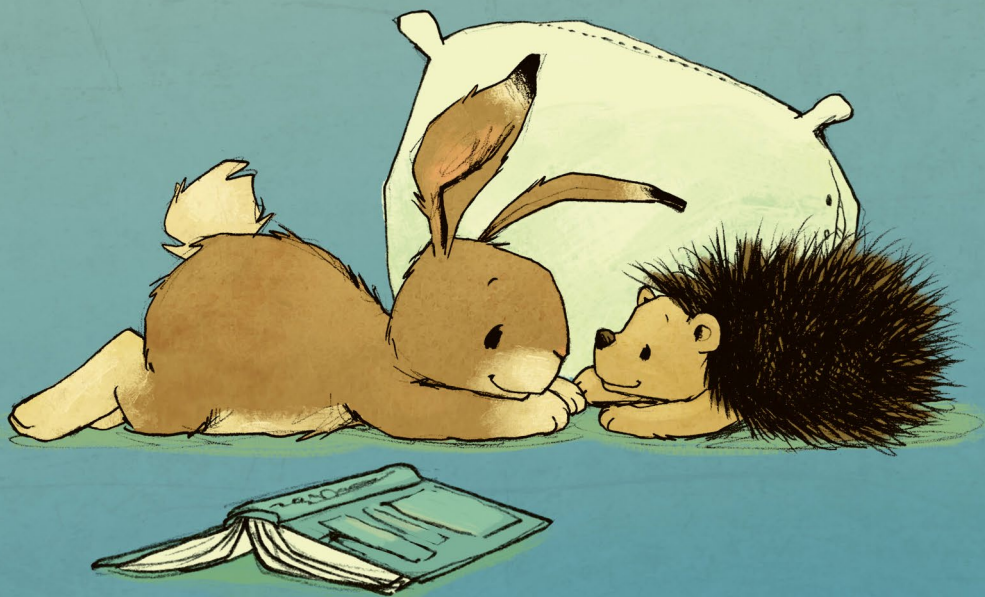
MICHAEL ENGLER

JOËLLE TOURLONIAS

Mi ketten

Egy év az erdőben

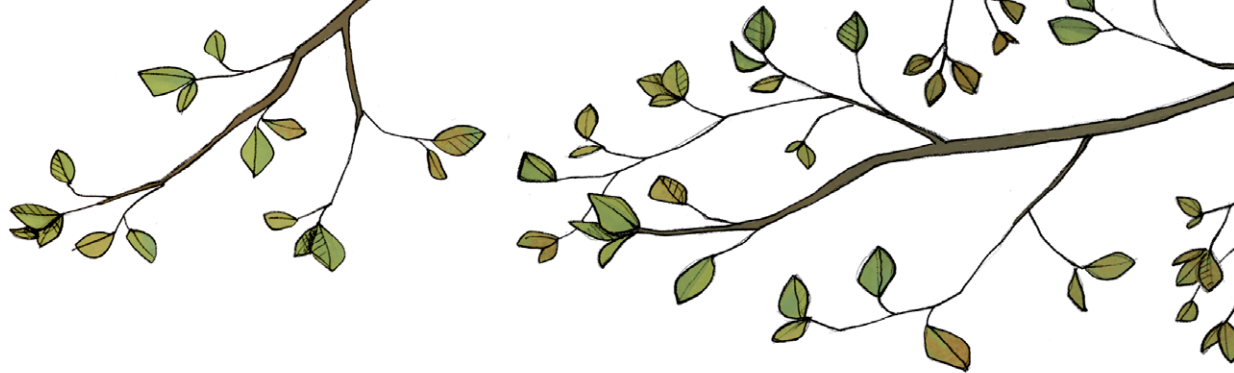
MÓRA

MICHAEL ENGLER

JOËLLE TOURLONIAS

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Tartalom

A nyúl meg a sün otthona • 7

A farkaskaland • 11

Üdv újra, kedves sün! • 21

Mindenki hibázik néha • 31

A sün születésnapi bálája • 39

Boldog, mint a madár • 47

Egy szép kerek nap • 55

Kalandok a szilaj patakban • 63

Hurrá, nyaralunk! • 73

Kincsvadászat • 85

A medverengés • 93

A tökéletes rejtekhely • 103

A téli vándoregér • 113

Játékra fel! • 123

A nyúl meg a sün otthona

Messze-messze, túl a folyón, túl a hegyen, erdőszélen, faluvégen, rétek-mezők rejtekében, az út egyszer csak véget ér.

Ott, ahol olyan csönd honol, hogy még pillangószárny rebbenését, fűben megbújó bogár neszezését is hallani.

Ott, ahol nyirkos föld, friss virág és zamatos gyógyfű illatától édes a levegő.

Ott, ahol szél susog a dombtetőn, patak csobog az erdőn, levél zizeg a fán.

Ott kezdődnek a kalandok, ott íródnak a mesék.

Ott rejtőzik az a tisztás is, ahol a nyúl meg a sün először találkozott. Semmiben sem hasonlítottak egymásra, mégis a legjobb barátok lettek a kerek erdőben. Elválaszthatatlanok voltak, sokszor még elaludni sem tudtak az örömtől, hogy másnap újra találkoznak.

A nyúl még barlangot is ásott kettejüknek, hogy ne kelljen külön tölteniük a telet, amikor a sün téli álmat alszik.

A sün pedig egész télen arról álmodott, hogy legjobb barátjával, a nyúllal ugrándozik a réten.

Megismerkedtek a mókussal, majd a hóddal és a menyéttel. Mindegyiküknek volt valami különleges tulajdonsága, ami a másiktól hiányzott.

Amikor a nyúl meg a mókus aludt, a hód és a sün ébren volt, és ha a mókus elfelejtett valamit, a menyét biztosan emlékezett rá. Szerettek patakugróst játszani, segítettek egymásnak, összevesztek, majd kibékültek.

Az erdő, a rét és a patak nyüzsgött az élettől. Bárhol felbukkanhattak új barátok és régi ismerősök. Nem kellett mást tenniük, csak szemüket tágra nyitni, fülüket hegyezni, figyelmesen nézni, hallgatni, ámulni és bámulni.

A farkaskaland

Csodás téli nap virradt. Az égbolt kéken ragyogott, a hó csak úgy ropogott a tappancsok alatt, a levegő csípős és hideg volt.

Mélyen a puha hótakaró alatt, biztonságot nyújtó barlangjában a sün aludt.

Finom csigákról, zöldellő rétekről és a szilaj patakról álmodott, ahol barátjával, a nyúllal bolondozott.

Eközben pár méterrel fölötte a nyúl is pont a patak mentén szökdécselt.

Rágcsálnivaló után kutatott. Néha szerencséje volt, és meglátott egy-két fűszálat kikandikálni a hó alól. Persze le tudott volna ásni a hóréteg alá is, hogy élelemhez jusson, de ma túl erőtlennek érezte magát ehhez.

– A tél csuda jó – dünnyögte a nyúl. – De ez az élelem utáni hajsza nagyon-nagyon fárasztó.

– Gondoskodnod kellett volna a téli készletekről – kiáltotta a mókus a fáról.

– Jól van, na – morogta a nyúl. Mert ezt már ezerszer hallotta. A mókus folyton ezt szajkózta, hogy gondoskodni kell téli készletekről. A nyúl halkan megkérdezte: – De hát hogyan, amikor a legjobb barátommal, a sünnel egész nyáron és ősszel csak játszunk? A világ összes ideje sem lenne elég arra, hogy közben még téli készletről is gondoskodjak.

Alighogy a nyúl a sünnre gondolt, máris sajogni kezdett a szíve, mert rettenetesen hiányzott neki a barátja, a közös bolondozások és felfedező expedíciók.

A mókus eközben a fák tetején, ágról-ágra ugrándozva követte. A nyúl semmi másra nem vágyott, csak hogy békén hagyják, és zavartalanul kutathasson élelem után.

– Téli készletek! – kurjantotta újra a mókus.

– Ezzel nem segítesz rajtam – mondta a nyúl.

Ebben a pillanatban megpillantott egy kiszögellés alatt megbúvó fűcsomót a patakparton.

– Látod? Mindig találok ezt-azt – kiáltotta vidáman a mókusnak, hogy végre elhallgattassa.

– Ez csak véletlen – szólt vissza a mókus. – Már most el kell kezdened a jövő téli kész...

A mókus elhallgatott, aminek a nyúl igencsak örült, mert így végre szép nyugodtan bekaphatott egy falatot.

– ...nyomok – tátogetta a mókus.

A nyúl, mint minden erdő- és mezőlakó, jól tudta, hogy a hó tele van nyomokkal. Nem nagy ügy.

– Ilyen nyomokat még sosem láttam – jelentette ki a mókus.

A nyúl abbahagyta a rágcsálást. Idegen nyomok. Ez most valami más. Az erdőben többnyire mindenki ismert mindenkit és mindenkinek a nyomát is, akár homokban, akár sárban, akár hóban.

Kíváncsian nézett fel a mókusra, aki megkövülten ült az ágon, még mindig a havat bámulva.

– Farkas – suttogta halkan.

Farkas? A nyúl szíve vadul kalapálni kezdett. Teljesen lefagyott, vastag bundája minden szála égnek állt. Riadtan nézett körül.

– Ez... biztos? – suttogta rekedten.

– Biztos, biztos, biztos, hogy farkas! – kiáltotta a mókus. Felismerem a nyomát.

Akkorát kiáltott a mókus, hogy a nyúl összerezzent. Mi van, ha meghallotta a farkas is? Ripsz-ropsz itt terem. És akkor? Jaj nekik!